

בית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים

ח"נ 19-04-16303 מדינת ישראל נ' שרביט

תיק חיצוני: 68905025

בפני כבוד השופט דניאל מרדכי דמביץ

מבקשת-נאשמת יעל שרביט
באמצעות ב"כ עוה"ד אשר שרביט

נגד

משיבה-מאשימה מדינת ישראל
באמצעות ב"כ עוה"ד אסף אליה

החלטה

החלטה בבקשת הנאשמת לביטול האישום בשל העדר סמכות המאשימה לתעד את העבירה באמצעות מצלמה אוטומטית.

כתב האישום

1. לנאשמת נמסרה הודעת תשלום קנס (לפי סעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982) בגין העמדת/החניית רכב בנתיב שיועד לתחבורה ציבורית ו/או בתחום תחנת אוטובוסים המוגדרת על ידי תמרור או סימון על פני הכביש - בניגוד לסעיף 5(א) לחוק העזר לירושלים (העמדת רכב וחנייתו), התשכ"א-1960 ותקנה 72(א)(12) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן - **תקנות התעבורה**). הנאשמת ביקשה להישפט ומכאן ההליך דן.
2. על פי טופס 'הזמנה למשפט וכתב אישום (ברירת משפט)', הפעולה המיוחסת לנאשמת בוצעה ביום 2.8.2018 בשעה 17:24 ברחוב בית הדפוס 12 בירושלים.

הדיון וטענת הנאשמת

3. דיון הקראה התקיים ביום 19.2.2020.
4. בהסכמת הצדדים הוצג באולם בית המשפט סרטון אשר צולם באמצעות מצלמה ניידת שהציבה עיריית ירושלים, לשם תיעוד עבירות חניה במפרץ אוטובוסים ברחוב בית הדפוס 12 בירושלים.

בית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים

ח"נ 16303-04-19 מדינת ישראל נ' שרביט

תיק חיצוני: 68905025

- אין מחלוקת כי הסרטון הוא הראיה הישירה היחידה לביצוע העבירה המיוחסת לנאשמת. ברי כי עד התביעה, אשר שמו מופיע בטופס 'הזמנה למשפט וכתב אישום (ברירת משפט)', הוא עד טכני אשר לא היה במקום בעת ביצוע העבירה הנטענת ואין לו כל ידיעה אישית לגבי ביצוע העבירה המיוחסת לנאשמת, זולת מהסרטון. משמע, במקרה דנן הסרטון הוא יסוד האישום.
5. הסניגור אישר כי הרכב שפרטיו צוינו בטופס 'הזמנה למשפט וכתב אישום (ברירת משפט)' אכן שייך לנאשמת (שהיא רעייתו) ואמר כי במועד העבירה הנטענת היה הרכב בשימוש הנאשמת או בתם.
6. טרם מתן תשובה פורמאלית לאישום טען הסניגור כי **תיעוד העבירה באמצעות המצלמה הנייחת נעשה בחוסר סמכות** שכן אין לעיריית ירושלים סמכות להציב מצלמות נייחות לשם תיעוד עבירות חניה בתחום תחנות אוטובוסים. פרטי הטענה:
- א. סעיף 1א27 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן - **פקודת התעבורה**), אשר כותרתו "**אכיפת עבירות תעבורה בידי רשויות מקומיות באמצעות מצלמות**" מסדיר את מסגרת סמכותה של רשות מקומית לתעד עבירות תעבורה באמצעות מצלמות.
- ב. סעיף 1א27 לפקודת התעבורה בצירוף התוספת האחת עשרה לה מתירים לרשות מקומית להציב מצלמה נייחת **רק** לשם אכיפת עבירות תעבורה של שימוש שלא כדין ב'**נתיב תחבורה ציבורית**'.
- ג. סעיף 1א27(טו) לפקודת התעבורה מגדיר: "**נתיב תחבורה ציבורית**" - חלק **מדרך שהנסיעה בה מותרת, לפי תמרור, לרכבת מקומית, לאוטובוס, למונית או לרכב המבצע פנייה בהתאם לסימון המופיע על גבי התמרור**".
- גם תקנה 1 (הגדרות) לתקנות התעבורה (הפעלת מצלמות בידי רשות מקומית לשם תיעוד שימוש שלא כדין בנתיב תחבורה ציבורית), התשע"ז-2016 מפנה לאותה הגדרת 'נתיב תחבורה ציבורית' שבסעיף 1א27(טו) לפקודת התעבורה.
- מכלול החיקוקים דלעיל אינו מעניק לרשות סמכות להציב מצלמות לתיעוד העבירה המיוחסת לנאשמת בהליך דנן. בהעדר ראיה אחרת לביצוע העבירה המיוחסת לנאשמת, יש לבטל את האישום.

תשובת המאשימה

7. לאור טיב טענות הנאשמת אישר בית המשפט למאשימה להשיב בכתב.

בית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים

ח"נ 16303-04-19-19 מדינת ישראל נ' שרביט

תיק חיצוני: 68905025

עיקרי התשובה - להלן.

א. טענת הנאשמת לחוסר סמכות בצילום עבירות תעבורה נדחתה בפסיקה מנחה ומחייבת: בג"צ 867/15 עו"ד יוסי אור-הכהן נ' משרד הפנים ואח', (16.5.2018; להלן - בג"צ יוסי אור-הכהן); עפמ"ק (ת"א) 50075-11-18 מדינת ישראל נ' דוד מזרחי, (21.1.2019; להלן - ערעור מזרחי).

ב. חוזר מנכ"ל משרד הפנים 4/2018 קבע נוהל שימוש במצלמות וידאו לצורך אכיפת עבירות חניה ברשויות המקומיות.

ג. העתירה ב-בג"צ יוסי אור-הכהן נמחקה לאור הוצאת חוזר מנכ"ל הפנים האמור.

באותו עניין טענה פרקליטות המדינה כי רשויות מקומיות רשאיות להסתייע במצלמות אוטומטיות לשם אכיפת עבירות החנייה בתחומיהן - כפי שעושות הרשויות המקומיות שהיו המשיבות לעתירה (עיריית ירושלים לא היתה ביניהן), תוך שהשימוש נעשה בהתאם להוראות הדין השונות הנוגעות להגנת הפרטיות באיסוף וכן בשימוש במידע שנאסף. המצלמות הן בבחינת כלי עזר העומד לרשותו של פקח חניה.

יוער כי באופן תמוה-קמעה בחר ב"כ המאשימה-המשיבה לצרף לתשובה (בתיק כאן) רק את התגובה שהוגשה מטעם שר הפנים על ידי פרקליטות המדינה לבית המשפט העליון. לא צורף כתב העתירה ואף לא צורף פסק הדין באותו עניין (שני אלה מצויים לעיון באתר 'נבו' ובית המשפט רואה לעצמו חובה לעיין בהם לשם השגת מכלול הסוגיה).

באותו עניין הוגשה לבית המשפט העליון גם בקשת האגודה לזכויות האזרח בישראל להצטרף לדיון במעמד של ידיד בית המשפט (ראו החלטה מיום 14.9.2016 באותו הליך). כתב הטענות האמור מטעם האגודה לזכויות האזרח בישראל בר איתור בחיפוש במרשתת (חיפוש בגוגל: 'בג"צ 867/15 האגודה לזכויות האזרח'; כתובת המסמך: <https://law.acri.org.il/he/wp-content/uploads/2016/09/bagatz867-15-CCTV-amicus.pdf>) והוא רלבנטי לענייננו - כמפורט בהמשך.

ד. בערעור מזרחי התקבל ערעורה של המדינה על זיכוי של המשיב בערכאה הראשונה והנאשם הורשע בביצוע עבירת חניה שתועדה באמצעות מצלמה ניידת שהוצבה על ידי הרשות המקומית. פסק הדין בערעור מזרחי התבסס על

בית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים

ח"נ 16303-04-19 מדינת ישראל נ' שרביט

תיק חיצוני: 68905025

תוצאת בג"צ יוסי אור-הכהן, תוך שבית המשפט ציין: "כיום יש הסדרה בעניין הצבת והפעלת מצלמות הווידאו דנן לצורך אכיפת עבירות חניה המעוגנת בחוזר המנכ"ל דנן. אם יש למאן שהוא השגות לגבי ההסדרה דנן הדרך היא לפנות בעתירה מנהלית נגד הרשות ולתקוף הסדר זה תקיפה ישירה".

מן האמור עולה כי לרשות מקומית יש סמכות להציב מצלמות ניחות לאכיפת חוקי חניה וככל שיש לנאשמת השגות ספציפיות עליה לנקוט בהליך מינהלי לשם בירור השגותיה.

בהתאם מבוקש להרשיע את הנאשמת בעבירה שיוחסה לה בכתב האישום.

תגובת הסניגור לתשובת המאשימה

8. תגובת המאשימה אינה נוגעת למחלוקת מושא ההליך דנן.
9. ההליכים המשפטיים שהוצגו על ידי המאשימה דנו בחוקיות אכיפת דיני החניה והתעבורה באמצעות מצלמות בהקשר של הגנת הפרטיות, אולם אין זו המחלוקת שלפנינו.
10. ב-בג"צ 6824/07 ד"ר עאדל מנאע נ' רשות המסים, פ"ד סד(2) 479 (2010) נקבע שעיקרון חוקיות המינהל קובע כי רשות רשאית לפעול רק בהתאם לסמכות שהוקנתה לה על פי חוק. משמע, כל מה שלא הותר, אסור.
11. המאשימה לא הציגה מקור כלשהו ממנו היא שואבת סמכות לתעד עבירות חניה בתחום תחנת אוטובוסים באמצעות מצלמות. בפסק הדין ב-בג"צ יוסי אור-הכהן נקבע מפורשות כי העותר יוכל למצות את ההליכים ולעתור בשנית לפי הצורך בעניין סמכויות הרשויות ואופן הפעלתן.

דיון והכרעה

12. המסגרת הנורמטיבית

- א. כאמור בראשו, חוק עזר לירושלים (העמדת רכב וחנייתו), התשכ"א-1960 (להלן - **חוק העזר**) הותקן על ידי מועצת עיריית ירושלים בתוקף סמכותה לפי סעיף 99 לפקודת העיריות (סעיף 250 לפקודת העיריות בנוסחה הנוכחי) וסעיף 25 לפקודת התעבורה (שעניינו סמכותו של שופט תעבורה).
- סעיף 250 לפקודת העיריות קובע:

בית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים

ח"נ 19-04-16303 מדינת ישראל נ' שרביט

תיק חיצוני: 68905025

מועצה רשאית להתקין חוקי עזר כדי לאפשר לעיריה ביצוע הדברים שהיא נדרשת או מוסמכת לעשותם על פי הפקודה או כל דין אחר או לעזור לה בביצועם, או כדי לדרוש מבעל נכס או מחזיקו לבצע באותו נכס עבודה הנחוצה למטרה האמורה.

לא למותר לצטט בהקשר זה את סעיף 77(א) לפקודת התעבורה אשר קובע: מועצה של עיריה או של מועצה מקומית רשאית, בהסכמת שר הפנים ושר התחבורה, להתקין חוקי עזר בדבר -

...

(2) הסדר כלי רכב העומדים בתוך תחומי העיריה או המועצה המקומית, בדרך איסור או בדרך אחרת...

ב. קובע סעיף 5(א) לחוק העזר (ההדגשה הוספה):

לא יעצור אדם רכב בדרך, לא יעמידנו ולא יחנהו במקום, באופן ובתנאים הנוגדים את הוראות תקנות התעבורה.

מדובר בפעולות ברכב בניגוד לתקנות התעבורה.

ג. קובעת תקנה 72(א) לתקנות התעבורה (ההדגשה הוספה):

לא יעצור אדם רכב, לא יעמידנו, לא יחנהו ולא ישאירנו עומד, כולו או חלק ממנו, באחד המקומות המנויים להלן, אלא לשם מניעת תאונה או לשם מילוי אחרי הוראה מהוראות תקנות אלה או אם סומן בתמרור אחרת; ואלה המקומות:

...

(12) בנתיב שיועד לתחבורה ציבורית ובתחום תחנת אוטובוסים המוגדרת על ידי סימון על פני כביש, ובאין סימון כאמור - בתוך עשרים מטר לפני תמרור "תחנת אוטובוסים" ועשרים מטר אחריו, בשני צדי הדרך; ובלבד שמותר לעצור או להעמיד או להחנות רכב בצד הדרך שממול לסימון על פני הכביש או ממול לתמרור, אם רוחב הכביש באותו מקום הוא שנים עשר מטר או יותר;

זו העבירה המיוחסת לנאשמת.

בית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים

ח"נ 16303-04-19 מדינת ישראל נ' שרביט

תיק חיצוני: 68905025

ד. קובע סעיף 1א27 לפקודת התעבורה:

(א) מונו רשות מקומית, ראש רשות מקומית או עובד רשות מקומית כרשות תימרור מקומית לגבי דרך, רשאית הרשות המקומית לבצע פעולות כמפורט להלן באותה דרך, או בדרך עירונית שבתחום הרשות המקומית שגוף אחר מונה לגביה כרשות תימרור מקומית:

(1) להציב, לתפעל ולתחזק מצלמות, למטרת תיעוד של עבירות תעבורה המנויות בתוספת האחת עשרה (בסעיף זה - עבירות);

(2) להפיק צילומים של אירועים שתועדו במצלמות האמורות בפסקה (1) למטרה האמורה באותה פסקה (בסעיף זה - מצלמות), המעידים על ביצוע עבירות.

ה. התוספת האחת עשרה לפקודת התעבורה מציינת עבירה אחת ויחידה:

שימוש שלא כדין בנתיב נסיעה אשר יועד וסומן בתמרור לפי פקודה זו כנתיב תחבורה ציבורית.

ו. מגדיר סעיף 1א27(טו) לפקודת התעבורה:

"נתיב תחבורה ציבורית" - חלק מדרך שהנסיעה בה מותרת, לפי תמרור, לרכבת מקומית, לאוטובוס, למונית או לרכב המבצע פנייה בהתאם לסימון המופיע על גבי התמרור".

ז. גם תקנה 1 (הגדרות) לתקנות הפעלת מצלמות פועלת לפי אותה הגדרה:

"נתיב תחבורה ציבורית" - כהגדרתו בסעיף 1א27(טו) לפקודה;

13. קביעות עובדתיות

א. העבירה המיוחסת לנאשמת היא העמדת רכב בתחום מפרץ תחנת אוטובוס בו קיים תמרור 512. תמרור 512 מורכב משני מרכיבים: האחד הוא אבני שפה צבועות אדום-צהוב (שהן, בפני עצמן, מהוות תמרור 511) והשני הוא קו צהוב מקוטע המפריד בין נתיב הנסיעה לבין תחום המפרץ.

ב. הראיה היחידה להוכחת ביצוע העבירה באמצעות רכבה של הנאשמת היא צילום ממצלמה ניידת שהוצבה, מתופעלת ומתוחזקת על ידי עיריית ירושלים.

ג. המחלוקת בין הצדדים היא בשאלת סמכותה של עיריית ירושלים, לאכוף עבירות חניה כפי שביצעה הנאשמת בהליך דנן, על ידי הצבת מצלמה אוטומטית

בית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים

ח"נ 16303-04-19-19 מדינת ישראל נ' שרביט

תיק חיצוני: 68905025

המכוונת אל תחום מפרץ תחנת האוטובוס. מכאן תדון החלטה זו בעניין המחלוקת האמורה.

14. בין נתיב תחבורה ציבורית לבין תחנת אוטובוס

א. עסקינן בעבירה על פי תקנות התעבורה שעניינה עצירה, העמדה או החניה של רכב באחד משני מקומות: נתיב שיועד לתחבורה ציבורית או תחום תחנת אוטובוסים.

ב. נתיב תחבורה ציבורית מוגדר בסעיף 1א27(טו) לפקודת התעבורה ועניינו חלק מדרך שהנסיעה בה מותרת והוא יוחד על פי תמרוך לרכבי תחבורה ציבורית. בהתאם ללוח התמרורים, נתיב תחבורה ציבורית גם מתומרר בתמרורים 501 ו-503.

ג. תקנה 72(א)(12) לתקנות התעבורה מגדירה תחום תחנת אוטובוס (האסור בחניה) ככזה המסומן על פני הכביש (בתמרור 511 או 512) או ככזה המשתרע 20 מטרים לפני ו-20 מטרים אחרי תמרור תחנת אוטובוסים (505). במקרה דנן מדובר בעבירה בתחום תחנת אוטובוסים ולא בנתיב תחבורה ציבורית.

15. מסלולי הסמכת הרשות המקומית לתיעוד עבירות תעבורה באמצעות מצלמות

א. ממכלול החיקוקים והטענות דלעיל עולה כי לשיטת המאשימה השימוש במצלמות ניחות הוא אמצעי למימוש סמכותה של הרשות המקומית לאכוף הפרות של חוק העזר בעניין עבירות תעבורה, בהתאם להנחיות הפעולה שנקבעו בחוזר מנכ"ל משרד הפנים 4/2018 ולאור התייחסות בית המשפט העליון ב- בג"צ יוסי אור-הכהן.

ב. לשיטת הנאשמת, יש דרך **אחת ויחידה** להסמיך את הרשות המקומית להשתמש במצלמות אוטומטיות לשם תיעוד כל עבירת תעבורה (המוגדרת בסעיף 1 לפקודת התעבורה כ"עבירה על פקודה זו ועל התקנות, לרבות חוקי העזר שהותקנו לפיה"; הגדרה הכוללת כמובן כל עבירת חניה לפי תקנה 72 לתקנות התעבורה) והיא בחקיקה ראשית - כפי שנעשה בסעיף 1א27 לפקודת התעבורה והתוספת האחת עשרה לה.

16. הממצאים הסותרים את עמדת הנאשמת

א. קובע סעיף 1א27(יג) לפקודת התעבורה:

בית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים

ח"נ 19-04-16303 מדינת ישראל נ' שרביט

תיק חיצוני: 68905025

אין בהוראות סעיף קטן (א) כדי לגרוע מסמכויות הרשות המקומית לפי כל דין, ככל שניתנו.

משמע, המחוקק הראשי היה מודע לכך שיש מסלולי הקניית סמכות אחרים להפעלת מצלמות אכיפה על ידי רשויות מקומיות והבהיר מפורשות שחקיקת סעיף 1א27 האמור איננה הסדר שלילי ואין בה כדי לגרוע מסמכויות הרשות המקומית לפי כל דין (ככל שניתנו). לא למותר להוסיף בהקשר זה גם את הוראת סעיף 19 לחוק הפרשנות, התשמ"א-1981:

מתן סמכות או הטלת חובה לפי חיקוק אחד, אין בהם כשהם לעצמם כדי לגרוע מסמכות שניתנה או חובה שהוטלה לפי חיקוק אחר.

ב. עולים הדברים גם מתולדות תיקון 113 לפקודת התעבורה אשר כונן את סעיף 1א27 ואת התוספת האחת עשרה.

עוד ביום 19.6.2013 הגישה הממשלה את הצעת חוק תחבורה ציבורית (תיקוני חקיקה), התשע"ג-2013 (ה"ח הממשלה 771). כמפורט בדברי ההסבר לה, הצעת החוק האמורה כללה תיקוני חקיקה הדרושים כדי להסיר חסמים העומדים בפני קידום הקמתן של מערכות הסעת המונים. הצעת החוק כללה תיקונים (רלבנטיים לתכלית האמורה) בפקודת מסילות הברזל [נוסח חדש], התשל"ב-1972, בחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965, בחוק בתי משפט לעניינים מינהליים, התש"ס-2000 ובפקודת התעבורה (הוא סעיף 1א27 דהיום). בהמשך פוצלו התיקונים בחיקוקים השונים וכך ביום י"א אב התשע"ה (27.7.2015) התקיים בוועדת הכלכלה של הכנסת דיון בתיקון פקודת התעבורה. עיון בפרוטוקול הישיבה (פרוטוקול ישיבה מס' 38 של ועדת הכלכלה, הכנסת ה-20) מעלה כי כבר אז הבהיר משרד התחבורה (דברי עו"ד חוה ראובני, סגנית בכירה ליועצת המשפטית, משרד התחבורה והבטיחות בדרכים בעמ' 13 לפרוטוקול):

אלה לא המצלמות היחידות שמשמשות לאכיפה ברחבי מדינת ישראל, מצלמות שמפיקים מהן תמונות שאחר-כך מוגשות כראיות. יש הקשרים אחדים. מכיוון שלגבי המצלמות האחרות אין בהכרח הסדר סטטוטורי מפורש ומפורט עלתה השאלה האם

בית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים

ח"נ 19-04-16303 מדינת ישראל נ' שרביט

תיק חיצוני: 68905025

מקביעה כאן לא ישתמע איון של הסמכות בלא הוראה חוקית אחרת. לכן אנחנו אומרים שזה הסדר נוסף. זה לא בא במקום.

החוק לתיקון פקודת התעבורה (מס' 113), התשע"ה-2015 התקבל ופורסם ביום כ' אב התשע"ה (5.8.2015; ס"ח 2499), אולם בהתאם לסעיף 9 לו הוא חל רק במועד תחילתן של תקנות לפי סעיף 1א27(יד). תקנות התעבורה (הפעלת מצלמות בידי רשות מקומות לשם תיעוד שימוש שלא כדין בנתיב תחבורה ציבורית), התשע"ז-2016 פורסמו לבסוף רק ביום ז' תשרי התשע"ז (9.9.2016; ק"ת 7718).

סיכומו של הליך החקיקה המתואר של סעיף 1א27 לפקודת התעבורה מלמד כי מדובר בחיקוק שבוצע כחלק ממהלך שנועד להקל על פעולת התחבורה הציבורית, תוך שברור היה שהוא בוצע מתוך ראייה צרה בעניין תכלית ספציפית, מבלי להתייחס לכלל ההסדרים החוקיים החלים בנושאים דומים/משיקים לזה שהוסדר באותו סעיף, ובוודאי שהוא לא בא לפגוע באותם הסדרים.

לא ניתן ללמוד מקיומו של סעיף 1א27 לגבי הסדר שלילי המאין את סמכותה של רשות מקומית להשתמש במצלמות נייחות לשם מימוש סמכויותיה מכח כל דין.

ג. מכאן ל-בג"צ יוסי אור-הכהן אשר הוגש ביום 4.2.2015 (טרם חקיקת סעיף 1א27 לפקודת התעבורה).

העותר ביקש כי בית המשפט יורה לשר הפנים להורות לרשויות המקומיות שהיו משיבות לעתירה "לחדול משימוש במצלמות מעקב לצורך ביצוע אכיפת עבירות חניה עד להסדרת הנושא בחקיקה ראשית או בתיקון חוקי העזר העירוניים". בטיעונו הפנה העותר לסעיף 27א לפקודת התעבורה (הקובע כי צילום רכב במצלמה המופעלת באופן אוטומטי או בידי שוטר יהיה ראייה קבילה בכל הליך משפטי לגבי 6 נושאים שצוינו באותו סעיף) כדגם להרשאה תקינה לשימוש במצלמות אוטומטיות כדין - הרשאה אשר לדידו אינה קיימת ואינה תקפה בכל דרך אחרת.

כאמור לעיל, האגודה לזכויות האזרח בישראל (להלן - האגודה) הגישה בספטמבר 2016 בקשה להצטרף כ"דיד בית המשפט" להליך ב-בג"צ יוסי אור-הכהן. הבקשה החזיקה 19 עמודים וכללה טיעון מלא לגופו של עניין מטעם

בית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים

ח"נ 19-04-16303 מדינת ישראל נ' שרביט

תיק חיצוני: 68905025

האגודה, אשר למעשה צידדה בעמדת העותר. בסעיפים 42-51 לבקשתה הפנתה האגודה לסעיף 1א27 לפקודת התעבורה, אשר נחקק בין מועד הגשת העתירה לבין מועד הגשת בקשת האגודה, כדגם להסמכה חוקית תקינה לשימוש במצלמות אוטומטיות על ידי הגוף האוכף. האגודה הדגישה את המילים "ככל שניתנו" בסיפה של סעיף 1א27(ג) לפקודת התעבורה - כמאפשרות גם את העמדה שאין לרשויות המקומיות סמכויות לבצע תיעוד באמצעות מצלמות אוטומטיות מכח דין אחר. בקשת האגודה להצטרף לדיון הועברה על ידי הנשיאה ביום 14.9.2016 להכרעת ההרכב, אולם בפועל זו לא הוכרעה עד סיומו של ההליך (בכותרת פסק הדין מיום ב' סיון התשע"ח (16.5.2018) עדיין הוגדרה האגודה כ'מבקשת להצטרף להליך'). עם זאת, ברי כי עמדת האגודה היתה בפני בית המשפט בהכריעו בעניין.

עיקרו של ענייננו הוא פסק הדין ב-בג"צ יוסי אור-הכהן - מועט (עמוד אחד של מלל) המחזיק את המרובה: משפורסם חוזר מנכ"ל משרד הפנים מס' 4/2018 (מיום ה' ניסן תשע"ח - 21.3.2018), אשר קבע נוהל בן 6 עמודים לשימוש במצלמות וידאו לצורך אכיפת עבירות חניה ברשויות המקומיות, **נחה דעתו של בית המשפט העליון כי אין מקום להורות על הפסקת השימוש במצלמות וידאו לצורך אכיפת עבירות חניה ברשויות המקומיות. בית המשפט לא סבר שיש הכרח בחקיקה ראשית לשם התרת פעילות זו של הרשויות המקומיות ואף לא סבר שיש הכרח בחקיקת משנה או בתיקון חוקי עזר של הרשויות המקומיות לשם התרת פעילות זו של הרשויות המקומיות.**

מורם מן האמור כי טענת הנאשמת לגבי העדר אפשרות להסמכת הרשות המקומית לתעד עבירות חניה באמצעות מצלמה אוטומטית שלא בחקיקה ראשית מפורשות - שגויה. בית המשפט העליון אישר בפסק דינו ב-בג"צ יוסי אור-הכהן כי לא רק שסעיף 1א27 לפקודת התעבורה אינו גורע "מסמכויות הרשות המקומית לפי כל דין, ככל שניתנו" (כלשון סעיף 1א27(ג)) - אלא קבע שאותן סמכויות (המתגלגלות אל חוקי העזר ונובעות מהם) אכן ניתנו, קיימות והוסדרו באמצעות חוזר מנכ"ל משרד הפנים 4/2018, באופן המאפשר את המשך הפעלתן.

17. חוקיות תיעוד העבירה מושא ההליך דנן באמצעות מצלמה אוטומטית

בסעיף 11 (ואחרון) של הנוהל בחוזר מנכ"ל משרד הפנים 4/2018 נקבע כי הוא ייכנס לתוקף 4 חודשים מיום פרסומו - טרם מועד העבירה המיוחסת לנאשמת.

בית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים

ח"נ 19-04-16303 מדינת ישראל נ' שרביט

תיק חיצוני: 68905025

במקרה דנן מדובר אפוא בצילום עבירה שבוצע לאחר פסיקת בית המשפט העליון ב- בג"צ יוסי אור-הכהן ולאחר כניסת נוהל מנכ"ל משרד הפנים לתוקף, כך שבוודאי אין דרך לסבור כי האכיפה בוצעה בהעדר הסמכה חוקית לעיריית ירושלים לתעד עבירות חניה באמצעות מצלמות אוטומטיות.

התוצאה

בקשת הנאשמת לביטול האישום בשל העדר סמכות המאשימה לתעד את העבירה באמצעות מצלמה אוטומטית - נדחית.

ככל שלא יודיע הסניגור עד יום 30.4.2020 כי הנאשמת בוחרת לשלם את הקנס (כמשמעות הדבר לפי סעיף 229(ח) רישה לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982), ייקבע מועד דיון הקראה נוסף.

ניתנה היום, ב' ניסן תש"פ, 27 מרץ 2020, בהעדר הצדדים.

דניאל מרדכי דמביץ, שופט

